

உடல்கள் பழங்காலத்தில் புதைக்கப்பட்டன. சேலம் மாவட்டத்தில் குடிசை வீடு போன்ற அமைப்புடைய தாழிகள் கண்டறியப்பட்டன.

**மொழி:** புதிய கற்காலத்தில் விந்திய மலைப்பகுதி தவிர மற்ற இந்தியப் பகுதிகளில் பண்டைய திராவிட மொழிகளே பேசப்பட்டு வந்தன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும். வட இந்தியாவில் வாழ்ந்த புதிய கற்கால மக்களும் திராவிட இன மொழிகளையே பேசி வந்தனர். இன்றுள்ள வட இந்திய மக்களால் பேசப்படும் மொழிகள் இலக்கண அமைப்பில் திராவிட மொழிகளையே ஒத்துள்ளன. இந்த ஒற்றுமையைப் பால், எண், வேற்றுமைகள், பெயரெச்சங்கள், காலங்கள், வினைச் சொற்கள், பெறும் மாற்றங்கள், வாக்கிய அமைதி இவற்றைக் கொண்டு நன்கறியலாம். வட இந்தியாவில் வடமொழி கால் கொண்ட பிறகு, அங்கிருந்த பண்டை மொழிகள் வடமொழியின் சாயலை ஏற்றன.

தமிழகத்துப் புதிய கற்கால மக்கள் திராவிட மொழிகளையே பேசினர். பழைய கற்கால மக்களே படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றுப் புதிய கற்கால மக்களாக மாறினரே தவிர எந்த அயல்நாட்டிலிருந்தும் இங்கு வந்தவர் அல்லர். எனவே, அவர்தம் மொழியும் இந்நாட்டில் தோன்றி வளர்ந்த திராவிட மொழிகளே என்பது பொருத்தமாகும். தமிழ் இலக்கியத்தில் புதிய கற்காலச் செய்திகளையும், பின் வந்த இரும்புக் காலப் பண்பாட்டினையும் காணலாம்.

## 6. இரும்புக் காலம்

புதிய கற்கால மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் கிடைத்த அவர்தம் புதிய கற்காலக் கருவிகளோடு, இரும்புக் கருவிகள் சிலவும் இருந்தன. பழைய கற்கால மக்கள் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றுப் புதிய கற்கால மக்களாக மாறினாற் போலவே, புதிய கற்கால மக்களும் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று, இரும்பின் பயனை அறிந்து, இரும்புக் கால மக்களாக மாறினர் என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும். அம்மக்கள் கற்கருவிகளை விட இரும்புக் கருவிகள் சிறந்தவை என்பதைத் தம் அநுபவத்தில் கண்டனர். இவ்வுணர்ச்சியால் அம்மக்கள் கற்கருவிகளைக் குறைத்து, இரும்புக் கருவிகளைப் பெருக்கினர். இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு பொன், வெள்ளி, செம்பு ஆகிய உலோகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றுக்குரிய சொற்கள் தனித் தமிழிலேயே அமைந்திருத்தலின், இவை ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே கண்டறியப்பட்டன என்பதை நன்கு உணரலாம். தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலப் புதை குழிகளிலும் இரும்பின் தொடக்க காலப் புதைகுழிகளிலும் இரும்பு கிடைத்தலைக் காண, இரும்பு மிகப் பழைய காலத்திலேயே

தமிழக  
தென்ன  
நன்கு

என்ப  
முறை  
யாடை  
உடை  
'பகட  
பற்றி  
புதிய  
அறி  
"செந்  
குறி  
வழி  
குறி  
வே  
வழி  
லிங்  
இந்  
இந்  
இறு  
வே  
ஏற்

வழி  
வழி  
டிற்  
வழி  
ஏற்  
ஆ  
வழி

'ப  
தெ  
இ  
தெ  
இ

தென்னிந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்னும் உண்மையை நன்கு உணரலாம்.

**சமயம்: 'சிவன்'** என்னும் சொல் எதன் அடியாகப் பிறந்தது என்பதை வடமொழி இலக்கண ஆசிரியர்கள் பொருந்தும் முறையில் கூறமுடியவில்லை. சிவன் மலைவாழ் கடவுள்: யானைத்தோலையும், புலித்தோலையும், மான்தோலையும் உடையவன்; விலங்குகளுக்குத் தலைவன் என்னும் பொருள்படப் 'பசுபதி' என்று அழைக்கப்படுகிறான். இவற்றையும், அவனைப் பற்றிய கதைகளையும் நோக்க, அக்கடவுள் பழைய கற்காலத்திலும் புதிய கற்காலத்திலும் மக்களால் வழிபடப்பட்டு வந்தவன் என்பதை அறியலாம். 'சிவன்' என்பது 'சிவப்பு' என்பதிலிருந்து வந்தது. "செந்தழல் மேனி எம்மான்" என்று பிற்காலப்பாடல்களில் சிவன் குறிக்கப்படுதலைக் காணலாம். சிவன் **லிங்க உருவில்** வழிபடப்படுகிறான். புதிய கற்காலப் பொருள்களுள் லிங்கத்தைக் குறிக்கும் கற்களும் கிடைத்துள்ளன. இந்த லிங்க வழிபாடு வேதகால ஆரியரால் வெறுக்கப்பட்டது. அவர்கள் தங்கள் தீ வழிபாட்டிற்கும், இந்திர வழிபாட்டிற்கும் மாறாக இருந்த இந்த லிங்க வழிபாட்டை வெறுத்ததில் வியப்பில்லையன்றோ? ஆரியர் இந்நாடு வந்த தொடக்கத்தில் அவர்கள் வழிபாட்டிற்கும் இந்நாட்டிற்கே உரிய லிங்க வழிபாட்டிற்கும் போர் மூண்டது. இறுதியில் லிங்க வழிபாடே வெற்றிபெற்றது. ஆரியர் தங்கள் வேதத்தில் தங்கள் கடவுளாக்கும் மேலான கடவுளாகச் சிவனை ஏற்றுக் கொண்டனர்; சிவனுக்கு 'மகாதேவன்' என்று பெயரிட்டனர்.

பண்டை முல்லைநில மக்களால் கண்ணன் கடவுளாக வழிபடப்பட்டான். அவ்வழிபாடே பிற்காலத்தில் திருமால் வழிபாடாக மாறியது. கண்ணன் வழிபாட்டிற்கும், ஆரியர் வழிபாட்டிற்கும் தொடக்கத்தில் போர்மூண்டது. இறுதியில் கண்ணன் வழிபாடே வெற்றி பெற்றது. இந்த வழிபாட்டையும் ஆரியர் ஏற்றுக்கொண்டனர். லிங்கவழிபாடும், கண்ணன் வழிபாடும் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னரே இந்நாட்டில் இருந்து வந்த வழிபாடுகளாகும் என்பதை வேதங்களே எடுத்துக் கூறுகின்றன.

**காளி** என்பது பெண் தெய்வம். இத்தெய்வத்தைப் 'பழையோள்' என்றும், 'கொற்றவை' என்றும், 'பாலை நிலத் தெய்வம்' என்றும் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. பிற்காலத்தில் இத்தெய்வம் ஆரியரால் 'துர்க்கை' எனப் பெயரிடப்பட்டது. தென்னிந்தியாவில் பெரும்பாலான சிற்றூர்களில் காளி கோவில்கள் இருப்பதைக் காணலாம்.

**முருகன்** மலைநாட்டுக் கடவுள், 'குன்றுதோ றாடும் சூமரன்' என்று தமிழ் நூல்கள் இத்தெய்வத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. செந்நிறக் கடவுளான முருகன் 'சேயோன்' எனப்பட்டான். கருநிறம் உடையவன் ஆதலின் கண்ணன் 'மாயோன்' (மாயை- கருமை) எனப்பட்டான். பண்டை இந்தியாவுக்கே உரிய இக்கடவுள் வழிபாடுகள் **எரியற்ற வழிபாடுகள்**; எரி வழிபாடு ஆரியர்க்கு மட்டுமே உரியது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து.

**முடிவுரை:** புதிய கற்காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 20,000 முதல் கி.மு. 5000 வரை என்று ஆராய்ச்சியாளர் உத்தேசமாகக் கூறுவர். எரி வழிபாடு (ஆரிய வழிபாடு) தோன்றுவதற்கு முன்னரே இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. காக்கைகளை விரட்டுவதற்கும், கூட்டத்தில் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவதற்கும், பறவைகளைக் குறிபார்த்து எய்வதற்கும் இன்றும் நம் சிற்றுார்களில் கற்கள் பயன்படுகின்றன. எனவே, கற்காலம் நம்மிடத்திலும் இருக்கின்றது என்று கூறலாம். வில் இன்றும் பல சிற்றுார்களில் இருக்கின்றது. இவற்றிலிருந்து விடப்படும் களிமண் உருண்டைகளும் காணப் படுகின்றன. நம் வீடுகளில் கல் உரல்களும் மர உரல்களும் இன்றும் காட்சியளிக்கின்றன. கோவில்களில் உள்ள கடவுள் உருவங்களும் கல்லால் இயன்றவையே; சில கோவில்களில் மரத்தால் இயன்றவையும் இருக்கின்றன. செம்பு முதலிய உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட கடவுள் உருவங்கள் உலாவருதற்கே பயன்படுகின்றன. இவ்வாறு பழைய கற்காலத்திலிருந்து நம்மிடையே தொடர்ந்து வரும் பொருள்கள் பலவாகும்; பழக்க வழக்கங்களும் பலவாகும்.

## 7. தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்

புதிய கற்காலம், இரும்புக் காலம், பிற உலோக காலம் இவற்றிற்குப் பிறகு தமிழ் நூல்களைக் கொண்டே, தமிழகத்தின் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் அறிய வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கின்றோம். தமிழ் எழுத்துகள், அவ்வெழுத்துகளாலாகிய சொற்கள், அச் சொற்களாலாகிய தொடர்கள் என்பவை தோன்றிப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அப்பழங்காலத்தில் இலைகளிலும், மரப்பட்டைகளிலும், பனை ஓலைகளிலும் மக்கள் எழுதி வந்தார்கள். இவை அழிந்து விடும் பொருள்களாதலால் அப்பழங்கால இலக்கியங்கள் நீண்ட காலம் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை. ஆயினும் அப்பழைய நூல்களுள் பல பிற்காலத்திலும்

தமிழ்  
இரு  
நூல்  
அறி

கால  
ஆ  
அந்  
நூற்  
யர்ச  
ஆ  
"எ  
புல  
இவ்  
முன்  
சுட  
(தெ  
நூல்  
எ  
எடு  
முன்  
னாக  
என்ப

தோ  
வர  
நூற்  
என்ப  
மனி  
கழித்  
ஒலி  
ஒலி  
தெரி  
ஒவிய  
களை  
தோ  
மக்க

வாக்க

இருந்தன என்பதைத் தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களைக் கொண்டும் அவற்றின் உரைகளைக் கொண்டும் நாம் அறிகின்றோம்.

**தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை:** இன்றுள்ள நூல்களுள் காலத்தால் பழமையானது **தொல்காப்பியம்**. அது ஏறத்தாழ 2300 ஆண்டுகளுக்கு முன் செய்யப்பட்டது என்பது அறிஞர் கருத்து. அந்நூலுள் ஏறத்தாழ 1600 சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் நூற்றுக்குப் பதினாறு வீதம் உள்ள சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியர்க்கு முன்னும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் பலர் இருந்தனர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. “என்மனார் புலவர்”, “என்றிசினோர்,” “யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்,” “தோன்று மொழிப் புலவர் அதுபிண்டம் என்ப,” என்று இவ்வாறு ஏறத்தாழ 250 இடங்களில் தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்னும் சமகாலத்திலும் இருந்த இலக்கணப் புலவர்களைச் சுட்டியுள்ளார். இம்மேற் கோள்களை நோக்க, கி.மு. 300க்கு முன் (தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்) தமிழகத்தில் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகிறது. எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுப்பது போல இலக்கியத்திலிருந்து எடுக்கப் பெறுவது இலக்கணம். எனவே, தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே இருந்த பல இலக்கண நூல்கள் எழுதுவதற்கு நிலைக்களனாக இருந்த இலக்கிய நூல்கள் மிகப் பலவாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை.

இங்ஙனம், இலக்கிய வளம் மிகப் பரந்து பட்ட அளவில் தோன்றிய பிறகு தான் இலக்கணம் பெருக முடியும் என்பது மொழி வரலாற்று உண்மை. அங்ஙனமாயின் இலக்கியம் மிகப்பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ச்சியடைந்து வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவு. இலக்கியம் திடீரெனத் தோன்றும் பொருளன்று. மனிதன் முதலில் பேச அறியாதவனாகப் பல நூற்றாண்டுகள் கழித்தான்; பின்னரே விலங்குகளின் ஒலிகளையும் பறவைகளின் ஒலிகளையும் பார்த்து, கேட்டு “போலச் செய்தல்” என்ற நியதிப்படி ஒலிகளை எழுப்ப அறிந்தான்; மொழிகளால் தன் கருத்துகளைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கினான். பின்னர்த் தன் கருத்துகளை ஒவியங்களாக விளக்கினான். பின்பு பேசக் கற்ற அவன் தன் கருத்துகளை நீண்ட வாக்கியங்களாகக் கூறினான். பின்பே சொற்கள் தோன்றின. இந்த வளர்ச்சியைத் தமக்கென மொழியமைப்பில்லாத மக்களிடத்தில் இன்றும் காணலாம்.

இவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்த மொழிநிலை முதலில் வாக்கியங்களாகவும், சிறு சிறு பாடல்களாகவும் தோன்றின. பழைய

கற்கால மனிதன் அறிவு வளர்ச்சி பெற்றுப் படிப்படியாகப் புதிய கற்கால மனிதனாகவும், இரும்புக் கால மனிதனாகவும் வளர்ச்சி பெற்றாற்போலவே அவன் கருத்துகளும் படிப்படியே வளர்ச்சி பெற்றன. இவ்வளர்ச்சியால் மனிதன் உயர்ந்த கருத்துகளைத் தெரிவிக்கும் ஆற்றல் பெற்றான்; இன்ப துன்பங்களை உணர்த்தும் கருத்துகளையும் வெளியிட்டான். உலகத்து ஒவ்வொரு நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றிலும் முதலிடம் பெற்றிருப்பது செய்யுள்தான். தொடக்க காலத்தில் எழுதப்பட்ட செய்யுள்கள் அறிவு வளம் பெறாத மனிதரிடம் ஆடிப்பாடிக் களித்தபோது, உண்டானவை; அவற்றில் மிக உயர்ந்த கருத்துகளை எதிர்பார்த்தல் இயலாது. அப் பண்டை நிலையிலுள்ள இன்றைய கொண்டர், சுவரர் முதலியோர் பாக்கள் இவ்வுண்மைக்கேற்ற சான்றுகளாகும்.

**இலக்கண ஆசிரியர் பலர்:** இங்ஙனம் ஆடல் பாடல் வாயிலாகத் தோன்றிய இலக்கியம், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. அவ்வளர்ச்சி மனிதனுடைய அறிவு வளர்ச்சியைப் பொறுத்தே இருந்தது. இவ்வாறு இலக்கியம் மிகுந்த அளவில் பெருகிய பிறகே புலவர்கள் அவ்விலக்கியத்திலிருந்து இலக்கணம் வகுத்தல் முறை; அம்முறைப்படியே தமிழ் இலக்கணம் தோன்றியது. இலக்கிய வளம் பெருகப் பெருக, இலக்கண அடிப்படையில் மாறுதல் இல்லாவிடினும், சிற்சில விதிகளில் கருத்து வேறுபாடுகள் இடம் பெறுதலுண்டு. இக்கருத்து வேறுபாடே பலரை இலக்கண நூல் எழுதச் செய்தது. “தொல்காப்பியர் முதலிய ஒரு சார் ஆசிரியர் இங்ஙனம் கூறுவர்..... காக்கைபாடினியார் முதலிய பிறிதொருசார் ஆசிரியர் இங்ஙனம் கூறுவர்” என வரும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையால் இந்த உண்மையை நாம் அறிகின்றோம். இக்கூற்றிலிருந்து, தொல் காப்பியர் காலத்தில் அவரும் அவர் கருத்தை ஆதரித்தவருமாக ஒருசார் ஆசிரியர் இருந்தனர் என்பதும், காக்கைப் பாடினியாரும் அவர் கருத்தை ஆதரித்த இலக்கணப் புலவர்கள் எனப் பிறிதொருசார் ஆசிரியர் இருந்தனர் என்பதும் தெளிவாதல் காண்க. எனவே, தொல் காப்பியர்க்கு முன்னும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் இருந்தனர்-இலக்கண நூல்கள் செய்தனர் என்ற உண்மை வெளிப்படல் காண்க.

இவ்வுண்மைகளிலிருந்து தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே தமிழ் மொழியில் எண்ணிறந்த இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்ற உண்மை பெறப்படுகின்றது அன்றோ? மொழி வரலாற்றையும் இலக்கிய வரலாற்றையும் அறியாத பிற்கால மக்களும், இன்றுள்ளோரில் சிலரும் வடக்கேயிருந்து வந்த

அகத்திய  
என்று த  
மொழியு  
இலக்கண  
இலக்கிய  
அமைதி  
வகுக்க  
மொழி  
ஆராய்ச்  
தோற்றத்  
போது  
வரலாற்  
“என்று

மிகப்ப  
பனை  
வைக்க  
போக்கி  
தொல்க  
இலக்கி  
இந்நூ  
வாழ்க்க  
வாணிச  
வேண்

பொரு  
ஒவ்வே  
எழுத்த  
கூறுவ  
பற்றிய  
விளக்க  
சொல்  
கையை  
காரமா  
இலக்க  
வாழ்க்க  
என்பது

அகத்தியன் தமிழில் முதன் முதல் இலக்கண நூலைச் செய்தான் என்று தவறாக எண்ணினார். எந்தச் சமுதாயத்திலும் ஒருவனால் மொழியுண்டாவதில்லை; மொழியின் அமைதியைக் கூறும் இலக்கண நூல் உண்டாவதில்லை. வாழையடி வாழையாக வந்த இலக்கியத்தில் ஊறிப் படிந்து தெளிந்த அறிவாலும், மொழி அமைதி அறிந்த தெளிவாலும் தான் புலவர்கள் இலக்கணத்தை வகுக்க முடியும். திடீரென்று வடக்கேயிருந்து வந்து தமிழ் மொழியைக் கற்ற அகத்தியன் முதலிலக்கணம் செய்தான் என்பதை ஆராய்ச்சியறிஞர் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. மொழியின் தோற்றத்தையும் அதன் வளர்ச்சியையும் இங்ஙனம் ஆராய்கின்ற போது அது தோன்றிய காலத்தைக் கூறுதல் இயலாததாகும். இந்த வரலாற்று உண்மையை உளங்கொண்டே, கவியரசராகிய கம்பர் “என்றுமுள தென்றமிழ்” என்று கூறினார்.

**தொல்காப்பியம்:** தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பிருந்த மிகப்பல இலக்கிய நூல்களும், இலக்கண நூல்களும் பனைஓலையில் எழுதப்பெற்ற காரணத்தாலும், அவை சேமித்து வைக்கப்பட்ட இடங்களில் ஏற்பட்ட அழிவுகளாலும் காலப் போக்கில் அழிந்து பட்டன. அழிந்தன போக இன்று எஞ்சி யிருப்பது தொல்காப்பியம் ஒன்றே. இதனைக் கொண்டே இதற்கு முன்பிருந்த இலக்கிய வகைகளை நாம் அறிய வேண்டுபவராயிருக்கிறோம். இந்நூலைக் கொண்டே தமிழ் மக்களுடைய இல்வாழ்க்கை, பொது வாழ்க்கை, அரசியல், சமயம், பழக்க வழக்கங்கள், கைத்தொழில், வாணிகம், விழாக்கள், நாகரிகம், பண்பாடு முதலியவற்றை அறிய வேண்டுபவராக இருக்கின்றோம்.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளை உடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் ஒன்பது இயல்கள் இருக்கின்றன. எழுத்துகளின் பிறப்பு, வன்மை, மென்மை முதலியவற்றைக் கூறுவதே எழுத்ததிகாரம். எழுத்துகளாலாகிய பலவகைச் சொற்கள் பற்றியும், அச்சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்தல் பற்றியும் விளக்கமாகக் கூறுவது சொல்லதிகாரமாகும். எழுத்துகளையும் சொல்லையும் பயன்படுத்திய தமிழ் மக்களின் அகவாழ்க்கையையும் புறவாழ்க்கையையும் விளக்கிக் கூறுவது பொருளதிகாரமாகும். உலகத்து மொழிகளில் எழுத்தும் சொல்லும் பற்றி இலக்கணம் உண்டே தவிரத் தொல்காப்பியத்திலுள்ளபடி மக்களது வாழ்க்கையை விளக்கும் பொருளிலக்கணம் யாண்டும் இல்லை என்பது இனிதுணரப்படும்.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அகம் புறம் பற்றிய வாழ்க்கைச் செய்திகள் தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே பன்னெடுங் காலமாக இத்தமிழகத்தில் இருந்து வருவன என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். தமக்கு முன்னர் இல்லாத ஒன்றுக்கு இலக்கணம் செய்தல் யாராலும் இயலாதன்றோ! எனவே, சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட தமிழர் வரலாற்றை அறியவும் தமிழர் பண்பாட்டை அறியவும் தொல்காப்பியமே (வேறு சான்றுகள் போதிய அளவு இல்லாமையால்) சிறந்த சான்றாகக் கொள்ளப்படும்.

**தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட நூல்கள்:** தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், பிசி எனப் பெயரிட்டுப் பலவகை நூல்களைத் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். இவற்றிற்குரிய சூத்திரங்களையும் உரைகளையும் ஆராய்ந்தால் பலவகைத் தமிழ் நூல்கள் தொல்காப்பியர்க்கு முன்பு இருந்தன என்பது தெளிவாகும். இக்காலத்தில் உள்ள இராமாயணம், பாரதம் போன்ற தொடர்நிலைச் செய்யுள் நூல்களும், 'ன்' என்பதைக் கொண்டு முடியும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற பெருங் காவியங்களும், முற்றும் புதியனவாய் எழுதப்படும் புதினங்கள் (நாவல்கள்) போன்ற நூல்களும், மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும், "புலன்" என்ற பெயரால் எழுதப்பெற்ற நாடக நூல்களும், ஆற்றுப்படை, பிள்ளைத் தமிழ் போன்றவையும் பிறவும் மிகப் பரந்துபட்ட அளவில் இருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவு.

இப்பரந்துபட்ட இலக்கியங்களை வடித்தெடுத்தாற் போன்ற இலக்கண நூல்களும் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பு பல இருந்தன. 'யாப்பென மொழிப யாப்பறிபுலவர்', 'என்மனார் புலவர்', 'நூல் தெரிபுலவர்' எனப் பலவாறு பல இடங்களில் தொல்காப்பியத்தில் பல தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றால் இரண்டு உண்மைகள் புலனாகின்றன; ஒன்று, தோல் காப்பியர்க்கு முன் இலக்கண ஆசிரியர் பலர் இருந்தனர்-இலக்கண நூல்களும் பல இருந்தன என்பது; மற்றொன்று, தொல்காப்பியம் தமிழகத்தில் வாழையடி வாழையாக வந்த உலக வழக்கையும் செய்யுள் வழக்கையும் தழுவினது தொன்னெறி பிறழாமல் தொல்காப்பியரால் செய்து முடிக்கப்பட்டது என்பது.

**இல்வாழ்க்கை:** இங்ஙனம் தொன்று தொட்டு வந்த நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் பின்பற்றிச் செய்யப்பட்ட தொல்காப்பியத்திலிருந்து தமிழர் நாகரிகத்தை ஒருவாறு அறியலாம். அக்காலத் தமிழ் மக்களுடைய குறிக்கோள்களும் **காதல், போர்** என்ற இரண்டுமே தலைசிறந்து விளங்கின. மனிதன் வாழப் பிறந்தவன்; அவன் வாழ்க்கைக்கு இல்லம் தேவை:

இல்லத்திற்கு இல்லாள் தேவை; இல்வாழ்க்கை காதல் மணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. உரிமை பெற்ற நாட்டில்தான் இல்வாழ்க்கை இன்ப வாழ்க்கையாக இலங்கும். எனவே நாட்டின் உரிமையை எப்பொழுதும் பாதுகாக்க ஒவ்வொரு குடிமகனும் வீரனாக விளங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனவே, போர்ப் பயிற்சி தேவைப்பட்டது. இந்த இருவகை வாழ்க்கையையும் சான்றோர் செம்மைப்படுத்தலாயினர். அதனால் அக வாழ்க்கைக்குத் தனி யிலக்கணமும் புற வாழ்க்கைக்குத் தனி யிலக்கணமும் தோன்றலாயின. இவையே அகப்பொருள் இலக்கணம், புறப் பொருள் இலக்கணம் எனப் பெயர் பெற்றன. இவ்விரு வகை இலக்கணங்களையும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் விரிவாகக் காணலாம்.

அக்காலத் தமிழ் மக்கள் மனமொத்த காதல் வாழ்வை மதித்தனர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் காதல் கொள்வர்; இருவருடைய பெற்றோர்க்கும் தெரியாமல் சிறிது காலம் களவில் உறவு கொள்வர். இது களவு மணம் எனப்படும். களவு வெளிப்பட்ட பிறகு பலர் அறிய அவர்களுக்குத் திருமணம் நடைபெறும். இது கற்பு மணம் எனப்படும். கற்புமணக் காலத்தில் தலைவன் ஓதல், சமாதானம் செய்தல், பொருளீட்டல் முதலிய காரணங்களை முன்னிட்டு மனைவியை விட்டுப் பிரிவான்; ஒரு சில ஆடவர் பரத்தையர் காரணத்தால் பிரிதலும் உண்டு. இக் கடைசிக் காரணத்தால் தலைவன் பிரிந்த பொழுது தலைவி ஊடல் கொள்வாள். தலைவன் பல முறைகளை மேற்கொண்டு அவள் ஊடலைத் தீர்த்துக் கூடுவான். இவ்வாறு ஒரு சில கணவன்மார் தவறாக நடப்பினும், பொதுவாகத் தமிழர் காதல் வாழ்வு சிறந்த முறையில் நடைபெற்றது. காதலர் வாழ்வில் தேவை ஏற்படும் பொழுது தோழி, தோழன், செவிலி, அறிவர் முதலிய பலதிறத்தாரும் தோன்றி அவர்தம் வாழ்வை வளப்படுத்துவது உண்டு. இவ்வாறு வாழ்ந்து மக்களைப் பெற்று மனையறம் காத்த தலைவனும் தலைவியும், தம் முதுமைக் காலத்தில் பொறுப்பு வாய்ந்த தம் பிள்ளைகளிடத்தில் இல்லக் கடமைகளை ஒப்புவித்து உள்ளத் துறவு கொள்வர்.

**போர்:** போரைச் சிறந்த குறிக்கோளாகக் கொண்ட காரணத்தால் தமிழர் அதனைப் பலவாறு பிரித்தனர்; ஒவ்வொரு வகைக்கும் பல உட்பிரிவுகளை அமைத்தனர்; அம்முறைப்படி நடந்தும் வந்தனர். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை என்பன போருக்குரிய திணைகள். ஒவ்வொரு திணையும் பல துறைகளைப் பெற்றிருந்தது. ஒரு நாட்டின் மீது படையெடுக்க விரும்பும் வீரர்கள் முதலில் அந்நாட்டு



## தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்

ஆனிரைகளைக் கவரும் முயற்சி வெட்சி எனப்படும்; அதனைப் பகைவரிடம் சிக்காதவாறு காக்கும் முயற்சி கரந்தை எனப்படும்; பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லுதல் வஞ்சி எனப்படும்; அங்ஙனம் படையெடுத்து வருவோரை எதிர்த்துப் போரிடல் காஞ்சி எனப்படும்; கோட்டையை முற்றுகையிடல் உழிஞை எனப்படும்; கோட்டைக்கு உள்ளிருந்து பகைவரை எதிர்த்தல் நொச்சி எனப்படும்; இவை அனைத்திற்கும் அப்பால் வெட்ட வெளியில் போரிடுதல் தும்பை எனப்படும்; போரில் வெற்றி பெறுதல் வாகை எனப் பெயர் பெறும். இத்திணைப் பெயர்கள் எல்லாம் வெட்சி முதலிய மலர்களைக் கொண்டு வைக்கப் பட்டவை. ஒவ்வொரு திணை நிகழ்ச்சிகளையும் மேற்கொள்பவர் அத்திணைப் பெயர் கொண்ட பூவைச் சூடிக்கொள்ளுதல் மரபு. இங்ஙனம் போருக்கென்று இலக்கணம் வகுத்து நூல் செய்த மனித இனம் அப் பண்டைக் காலத்தில் வேறு ஒன்றும் உலகத்தில் இருந்ததில்லை என்பது இங்கு அறியத்தகும்.

வெற்றிபெற்ற அரசன்மீது புலவர், பாணர், கூத்தர் பாக்கள் பாடுவது உண்டு. அரசன் போர்க்களத்திலேயே அவர்களுக்குச் சிறப்புச் செய்தலும் உண்டு. பலவகைப் படைகளின் பெயர்களும் பலவகைப் போர்க் கருவிகளின் பெயர்களும் இருத்தலை நோக்க, தமிழர் போரை ஒரு கலையாகவே போற்றி வளர்த்தனர் என்பதைத் தெளிவாக அறியலாம்.

போரில் இறந்த வீரரைப் பாராட்டிய தாய்மார் உண்டு; மனைவிமாரும் உண்டு; வெட்டப்பட்ட கணவர் உடல்களைத் தழுவி அவ்விடத்திலேயே ஆருயிர் துறந்த வீரபத்தினிகளும் உண்டு; வயது முதிர்ந்த தந்தையையும் தமையன்மாரையும் கணவனையும் இறுதியில் மைந்தனையும் ஒருவர்பின் ஒருவராகப் போருக்கனுப்பிய வீரப் பெண்மணிகளும் உண்டு; போரின் முதலிலும் முடிவிலும் மன்னன் தன் வீரார்க்கு விருந்தளிப்பது உண்டு; போரின் முடிவில், போரில் தம் வீரத்தை விளக்கிய வீரார்க்குப் பரிசுகளும் பட்டங்களும் வழங்குதலும் உண்டு.

கடல் வாணிகம்: பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகவே-ஆரியர்க்கு முன்னிருந்த இந்தியர் மேற்கு நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்ததாக குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. உலகத்துப் பண்டை நாகரிக நாடுகளான எகிப்து, சுமேரியா, அசீரியா முதலியவற்றிற்கு மலையாளத் தேக்கு, மிளகு, மயில், அரிசி, மணப் பொருள்கள் முதலியன ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் ஒப்புக்கின்றனர். கி.மு. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் அசீரியா நாட்டிற்குப் பொன், தகரம், பட்டு, முத்து, மணப் பொருள்கள் முதலியன

ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. கி.மு.10-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாலமன் அரசருக்கு மயில்தோகை, சந்தனக் கட்டைகள், குரங்குகள் முதலியன அனுப்பப்பட்டன. துகி (தோகை) அரிசா (அரிசி) என்னும் சொற்கள் விவிலிய வேதநூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை தோகை, அரிசி, என்னும் தூய தமிழ்ப் பெயர்கள் ஆதலால் இப்பொருள்கள் தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. ( P.T. சீநிவாச ஐயங்கார், தமிழர் வரலாறு, பக். 36-43; 96-102 129-134; 193-206.) கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கை மன்னனான விசயன் என்பவன் பாண்டியன் மகளை மணந்து கொண்டான் என்று இலங்கை வரலாறு கூறுகிறது.

தமிழ் வணிகர் கடல் கடந்து செல்லும்போது பெண்களோடு செல்லலாகாது என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. (அகத்திணை இயல், கு,34.) இதனால் தொல்காப்பியர்க்கு முன்பே தமிழ் வணிகர் கடல்கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிகம் செய்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது அன்றோ! தமிழ் ஆடவர் மட்டும் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குத் தனியே சென்று வாணிகம் செய்வது இன்றும் பெருவழக்குடைமை அறியற்பாலது.

**வானநூற்கலை:** முழுத்திங்கள் நாளிலிருந்தே பழந்தமிழர் நாளைக் கணக்கிட்டனர். ஒரு முழுத் திங்களிலிருந்து மறுமுழுத் திங்கள் வரையிலும் உள்ள காலத்தை ஒரு 'திங்கள்' எனக் கணக்கிட்டனர். இதிலிருந்தே திங்கள் (மாதம்) என்னும் வழக்குத் தோன்றியது. பழந்தமிழர் இரவு 12 மணியை ஒரு நாளின் 'பாதி' என்று கூறினர். (பானாள், கங்குல், நடுநாள்) இரவு 12 மணி பாதிநாளாயின், ஒருநாளின் தொடக்கம் பகல் 12 மணி என்பது தெளிவாகிறதன்றோ! ஆரியர்க்கு ஒரு நாளின் தொடக்கம் காலையாகும். அரேபிய நாட்டார்க்கு ஒரு நாளின் தொடக்கம் மாலை 6மணி, ஆங்கிலேயர்க்கு ஒருநாளின் தொடக்கம் இரவு 12 மணி. அது போலவே பழந்தமிழர்க்கு ஒரு நாளின் தொடக்கம் பகல் 12மணி. அந்த நல்ல நேரத்தில் தான் திருமணம் நடத்தல் இன்றும் சில தமிழினங்களுள் வழக்கமாக இருக்கிறது.

தொல்காப்பியர் கூறும் கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் பெரும்பொழுதுகள் ஆறும், வைகறை, விடியல், காலை, நண்பகல், எற்பாடு, யாமம் என்னும் சிறுபொழுதுகள் ஆறும் பழந்தமிழர்கள் பகுத்துக்கொண்ட ஆண்டுப் பிரிவுகளும் நாட்பிரிவுகளும் ஆகும். இவை யாவும் தூய தமிழ்ச் சொற்கள் என்பது கவனித்தற்குரியது. வானம், நிலவு அல்லது திங்கள், ஆண்டு, மீன், (நட்சத்திரம்), கோள் (கிரகம்) முதலிய தனித்தமிழ்ப் பெயர்கள் பழந்தமிழரது வான நூலறிவை ஓரளவு விளக்கவல்லவை.

இசையும் நடனமும்: தமிழில் குரல், ஆந்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்று ஏழு பண்கள் உண்டு. குறிஞ்சி முதலிய ஐந்து திணைகளுக்கும் ஐவகைப் பண்களுண்டு. குழல், யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகள் இருந்தன. சீரியாழ், பேரியாழ் என யாழில் பலவகை இருந்தன. ஆம்பற் குழல், புல்லாங்குழல் என்ற குழற்கருவிகளும் இருந்தன. உள்ளக் குறிப்புப் புறத்தே தோன்றும்படி விறல்பட நடிக்கும் நடனங்களில் வீரனியர் எனப்பட்டனர். பாடலில் வல்ல ஆடவர் பாணர் என்றும், பெண்டிர் பாடினியர் என்றும், கூத்தில் வல்ல ஆடவர் கூத்தர் என்றும், பெண்டிர் கூத்தியர் என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். குறிஞ்சி, முல்லை முதலிய திணைகளில் கூத்து வகைகள் இருந்தன என்பது தொல்காப்பியத்தால் தெரிகிறது. சமயச் சார்பான நடன வகைகளும் பிறசார்மான நடன வகைகளும் பழங்காலத்தில் இருந்தன. இவையனைத்தையும் நோக்க, தொல்காப்பியர்க்கு முன்பே இந்நாட்டில் இசைக்கலையும் நடனக்கலையும் நல்ல முறையில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன என்பது துணியப்படும்.

**கட்டடக்கலை முதலியன:** கொடி மரம், கொடி, அக்கொடிகட்டும் கயிறு இம்மூன்றையும் வாழ்த்துவது உண்டு. இவற்றோடு கடவுள் வாழ்த்தும் வரும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதால், அவர்க்கு முன்பே இத்தமிழகத்தில் கோவில்கள் இருந்தமை தெளிவாம். தெளியவே அக்காலத் தமிழர் கோவில் கட்டத் தெரிந்திருந்தனர் என்பதை அறியலாம். அரசன் வாழ அரண்மனை, செல்வர்கள் வாழ வளமனைகள் அக்காலத்தில் இருந்தன என்பதை நோக்க, **கட்டடக்கலையறிவு** அப்பழங்காலத்தில் இருந்தது என்பதை அறியலாம்.

போரில் இறந்துபட்ட வீரர்க்குக் கல்நடுதல் அக்கால வழக்கம். கல்லைத் தோந்தெடுத்தல், அதனை நீராட்டல், அதனில் வீரனது உருவத்தைப் பொறித்தல். பிறகு அதனைக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் நடுதல், வீரனுக்கு வேண்டும் பூசைகள் செய்தல், அனைவரும் வழிபடுதல் என்ற முறைகளெல்லாம் அக்காலத்தில் இருந்தன என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இவ்விவரங்கள் பண்டைத் தமிழ் மக்களது சிற்பத்திறனை விளக்குவனவாகும். சிற்பம் செதுக்குவோன் முதலில் ஓவியத்தை வரைந்துகொண்டே பின்பு கல்லில் உருவம் பொறித்தல் வழக்கம். எனவே, சிற்பக் கலைக்கு **ஓவியக்கலை** முதற்படி என்பதை அறியலாம். மேலும், தான் விரும்பிய பெண்ணை அடையமுடியாத காதலன் அவளது உருவத்தை ஒரு துணியில் ஓவியமாக வரைந்து மடலேறுதல் வழக்கம் என்பது தொல்காப்பியம் கூறும் செய்தியாகும். இதனாலும் அக்காலத்தில் ஓவியக் கலையறிவு தமிழர்க்கு இருந்தது என்பது தெளிவாகும்.

சமயம்: இந்தியா புகுந்த ஆரியர் நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் என்னும் ஐம்பூத வணக்கமுடையவர்; இந்திர வணக்கத்தை உடையவர். அவர்கள் இந்நாட்டிற்கே உரிய தீ வழிபாடு அற்ற லிங்க வணக்கத்தையும் மால் வணக்கத்தையும் எதிர்த்துப் போராடினர்; இறுதியில் இவ்விரு சமயங்களையும் அடிப்படையில் ஏற்றுக் கொண்டு நாளடைவில் மேற்படியில் சில மாறுதல்களைச் செய்து கொண்டனர் என்று ஆராய்ச்சி வல்லுநர் அனைவரும் கூறுகின்றனர். (P.T. சீநிவாச ஐயங்கார், இந்தியாவிற்கு கற்காலம், பக். 48-53.) டாக்டர் சிலேட்டர், சர் சார்லஸ் எலியட், டாக்டர் போப், டாக்டர் ஸ்டீவன்சன் முதலிய பெருமக்கள் சைவசமயம் திராவிடருடையதே என்பதைப் பல இடங்களில் வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளமை இங்கு அறியற்பாலது. சிவன், திருமால், கொற்றவை, முருகன் என்ற கடவுள் நால்வரும் திராவிடர் கடவுளரே. ஆரியர்கள் இவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு முறையே ருத்திரசிவன், விஷ்ணு, தூர்க்கை, கப்பிரமணியன் என்று புதிய பெயர்களை இட்டனர்; தமிழகத்துச் சிவனுக்குத் தாங்கள் ருத்திரனுக்குக் கற்பித்த குணங்களையும் செயல்களையும் ஏற்றினர். (Thus Brahminism in the South did not supercede and cherished national divinities, but only embodied them in a new order- T.R. சேஷ அய்யங்கார், திராவிட இந்தியா, பக்கம் 116.) நாளடைவில் இத்தெய்வங்களைப் பற்றிய கதைகள் வளர்ந்தன.

தொல்காப்பியத்திலுள்ள மெய்ப்பாட்டியல் நகை, அழகை, இனிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்துகின்றது. (மெய்ப்பாட்டியல்) உள்ளக் குறிப்பு உடலில் தோன்றுவதே மெய்ப்பாடாகும். இவ்வியலிலுள்ள செய்திகள் அக்காலத் தமிழருடைய உள நூற்புலமையை நன்கு விளக்க ஏற்ற சான்றாகும்.

அகப்பொருள் இலக்கணத்துள் கூறப்படும் தலைவன் தலைவி சந்திப்பு, ஒருவரையொருவர் சேரவிடாமல் இடையில் தடுத்து நிறுத்தும் நிகழ்ச்சிகள் தலைவனைச் சேர்ந்து வாழத் தலைவி துடித்தல், தலைவனை அடையத் தலைவி துணிதல், இறுதியில் இடையிலுள்ள தடைகளை நீக்கித் தலைவனும் தலைவியும் சேர்ந்து இன்பம்பெறுதல் என்பவை அனைத்தும் உயிருக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள நிலைகளை உணர்த்துவன. எனவே, சமய உணர்ச்சிக்கு முதல் அடிப்படை காதல் வாழ்வே என்பது அறிஞர் கொள்கை. இவ் உண்மையை உணர்ந்தே பிற்காலத்தில் தோன்றிய நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தம்மைத் தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் வைத்துப் பக்திப் பாடல்களைப் பாடினர். இதனை நோக்க, பழந்தமிழரது தாய் சமயநோக்கத்தையும் சமயம் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த

அறிவையும் நன்கு உணரலாமன்றோ! மேலும் ஆன்மா பல பிறவிகள் எடுக்கும் என்பதும் பழந்தமிழர் கொள்கை. (திராவிட இந்தியா, பக்கம் 107- 108.)

**முடிவுரை:** இதுகாறும் கூறப்பெற்ற உண்மைகளால், தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட தமிழர் கட்டடக்கலை, வானநூற்கலை, இசைக்கலை, நடனக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை முதலிய கலைகளை அறிந்திருந்தனர் என்பதும், சிறந்த இலக்கிய இலக்கண நூல்களைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதும், பன்னெடுங்காலமாகவே கடல் கடந்த நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதும், சமயவுணர்வு பெற்றிருந்தனர் என்பதும், சிறந்த நாகரிகமும் பண்பாடும் உற்றிருந்தனர் என்பதும், இத்தகைய உயர்வுகளாற்றான் அவர்களுக்குப்பின் ஏறத்தாழ 1600 சூத்திரங்களைக் கொண்ட தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டது என்பதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாதல் காண்க.

## 8. சங்ககாலம் கி.மு. 300 - கி.பி. 300

**சங்ககாலம்:** இறையனார் களவியல் உரையிற் கூறப்பெறும் முதல் இடைச் சங்கங்களை ஆராய்ச்சியாளர் பலர் ஒப்பவில்லை; மதுரையில் மட்டும் சங்கம் இருந்ததை ஒப்புக்கின்றனர்.

ஏறத்தாழக் கி.பி. 300-இல் பல்லவர் ஆட்சி காஞ்சியில் ஏற்பட்டது என்பது வரலாறு கண்ட உண்மை. மணிமேகலை முதலிய நூல்களில் இப்பல்லவர் பற்றிய பேச்சே இல்லை. ஆதலால் புறநானூறு முதல் மணிமேகலை இறுதியாக உள்ள சங்க நூல்கள் கி.பி. 300-க்கு முற்பட்டவை என்று சொல்லலாம். இது சங்கத்தின் இறுதிக்கால எல்லையை உணர்த்துவது. தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 300 எனக் கொள்ளின், பலர் ஒப்புக் கொள்ளும் சங்கத்தின் காலம் ஏறக்குறையக் கி.மு. 300 - கி.பி. 300 என்று சொல்லலாம். எனவே, **சங்ககாலம்** என்பது ஏறத்தாழ அறுநூறு ஆண்டுகள் பரந்துபட்ட கால அளவை உடையது எனலாம்.

**வரலாற்றுக்குரிய மூலங்கள்:** இந்த அறுநூறு வருட காலத் தமிழக வரலாற்றை அறிவதற்குப் புறநானூறு முதலிய நூல்களே பெருந்துணை புரிகின்றன. கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் தமிழகக் கடற்கரையோரமாக வந்து சென்ற பிளைனி, தாலமி, பெரிபுளஸ் என்னும் நூலின் ஆசிரியர் எழுதி வைத்துள்ள குறிப்புகள் ஓரளவு துணை செய்கின்றன. (Refer K.A.N.Sastry, Foreign Notices of S. India.) வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள சாணக்கியர் பொருள் நூல், பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலங்கை வரலாற்று நூல்கள் முதலியன சிறிதளவு உதவுகின்றன. தமிழகத்துக்